

izredno prikazen. Sloves o njegovih potovanjih pa se je razširil skoraj po vseh evropskih deželah. Na povelje provinciala Guidotta je Odorik v Padovi narekoval bratu Viljemu de Solagna znamenite dogodke svojega potovanja. Tako je nastala geografska knjiga, ki še dandanes zanima učeni svet. — Papež Janez XXII. je pozval izrednega moža v Avinjon, da mu osebno poroča o uspehih misijonov na daljnem Vzhodu. A na potu zbolil Odorik v Pizi.

Z veliko težavo se je vrnil nazaj v Videm, kjer ga je dohitela smrt 14. januarja l. 1331.

Pokopali so ga z veliko slovesnostjo. Kmalu potem je ukazal akvilejski patriarh Pagano della Tore prenesti njegovo truplo v novozgrajeno in lepo okrašeno kapelo sv. Ludovika in mu dal izklesati lep marmornat nagrobni spomenik. Iz vseh krajev je drlo ljudstvo k njegovemu grobu; komaj so se mogle zvrstiti mnogobrojne procesije, ki so prihajale iz slovenskih, nemških in italijanskih pokrajin. Dogodila so se čudežna zdravljenja.

Neka plemkinja iz Beljaka je ozdravela od dolgotrajne bolezni, doteknivši se obleke svetega moža. Grofica Goriška ga je prišla počastiti s sijajnim spremstvom, prav tako plemstvo iz Kranjske, Koroške in Štajerske. V akvilejski škofiji so Odorika splošno častili kot svetnika a šele l. 1755. ga je papež Benedikt XIV. prištel blaženim. Njegovo truplo počiva zdaj v karmelitski cerkvi v Vidmu.

Preden sledimo bratu Odoriku v prostrane azijske dežele, še nekaj opazek k potopisu, ki je izšel pod njegovim imenom. Omikani krogi XIV. stoletja so sprejeli poročila pogumnega potovavca z velikim zanimanjem.

Kako hlastno se je čitalo njegovo delo izpričujejo pa mnogi rokopisi, ki so še zdaj najti v raznih knjižnicah po Italiji, Franciji, Avstriji, Nemčiji in Angliji. Cordier, ki je proučeval raznovrstne varijante prvotnega teksta, je preiskal 73 raznih pisanih kodeksov; med temi je našel 47 latinskih tekstov, 18 italijanskih prestav, šest francoskih in dve nemški; tiskanih izdaj je našel štirinajst.¹⁾ — Poznejši prepisovalci so Odorikovo poročilo v marsičem izpremenili in olepšali z novimi pripovedkami; izšel je celo ilustrovan potopisni roman pod imenom nekega Mandevilla, ki se večinoma naslanja na Odorikovo delo. Marsikaj, kar pripoveduje Odorik o tujih mestih in deželah, narodih in njih razmerah se je zdelo bajno in neverjetno, a novejša preiskovanja so njegov popis sijajno potrdila. Zato ga po pravici prištevajo najznamenitejšim potopiscem. Poleg Arabca Ibn Batoutah in Benečana Marka Polo, gre tretje častno mesto v vrsti srednjeveških geografov bratu Odoriku.

Brat Odorik Matiuuzi.

V Perziji in Mezopotamiji.

Meseca aprila l. 1318. se je vkrcal Odorik v družbi brata Jakoba, rodom Irca, na benečansko ladjo, da se poda v Orient. Najnavadnejša pot v Indijo in Kino je vodila tedaj preko Perzije. Trapezunt (Trebisonde) ob severni obali Male Azije je bilo izhodišče misijonskim in trgovskim karavanam. Preprosto in naivno pričinja Odorik svoje poročilo pišoč: „Mnogi so že opisovali navade ljudi in razmere v tujini, kakor jih nameravam tu opisovati. Vendar sem jaz, brat

¹⁾ Henri Cordier o. c. Bibliographie, str. LXV. do CLVI.